

VÝŇATEK Z DOPOSUD NEPRAVOMOCNÉHO ROZHODNUTÍ

Zadavatel nedodržel postup stanovený v § 98 odst. 4 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 6 odst. 1 citovaného zákona, když při zadávání veřejné zakázky, omezil v bodě 7. 1. 1. „prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů“ svazku 2 „požadavky zadavatele na kvalifikaci dodavatele“ zadávací dokumentace **prokázání splnění kvalifikace prostřednictvím předložení seznamu významných služeb poskytnutých dodavatelem v posledních 3 letech dle § 56 odst. 2 písm. a) citovaného zákona **tak, že** uchazeč disponující osvědčením významné služby s vyšším počtem kilometrů, než je minimální požadovaný objem jednotlivé části veřejné zakázky, může použít toto osvědčení i pro další části veřejné zakázky, avšak **každý kilometr uvedený v osvědčení může být použit pouze jedenkrát**, čímž se jeho postup stal netransparentním a v rozporu se zásadou zákazu diskriminace, přičemž uvedený postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a dosud nedošlo k uzavření smlouvy.**

...

Úřad k výše uvedenému předně uvádí, že účelem technických kvalifikačních předpokladů je objektivním, transparentním a nediskriminačním způsobem zajistit, aby zadavatel vybíral dodavatele veřejné zakázky pouze z okruhu subjektů, jež disponují doklady prokazující jejich schopnost veřejnou zakázku řádně, včas a v odpovídající kvalitě realizovat. Požadavky na technické kvalifikační předpoklady a jejich prokázání stanovené zadavatelem mají zajistit, že se soutěže o přidělení veřejné zakázky zúčastní pouze ti dodavatelé, kteří jsou ve skutečnosti schopni po stránce technické a materiální tuto zakázku po jejím přidělení též plnit. Zadavatel může vymezenými požadavky na technické kvalifikační předpoklady, zejména stanovením příliš přísných kritérií prokázání způsobilosti dodavatele, výrazným způsobem ovlivnit okruh dodavatelů, mezi jejichž nabídkami bude v zadávacím řízení vybírat. Z uvedeného důvodu je zadavatel při stanovení technických kvalifikačních předpokladů vždy povinen respektovat zásadu transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace, ve smyslu § 6 zákona, a stanovení technických kvalifikačních předpokladů a jejich prokázání tedy nemůže být stanoveno v rozporu se zákonem a vést k bezdůvodnému omezení možnosti dodavatelů účastnit se zadávacího řízení. Zadavatel musí naopak striktně vycházet z jednotlivých ustanovení zákona a umožnit rovné příležitosti v účasti všem dodavatelům, kteří jsou objektivně schopni předmětnou zakázku plnit. V této souvislosti Úřad odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 20/2008 - 152 ze dne 5. 6. 2008.

K možnosti rozdělit veřejnou zakázku na části Úřad uvádí, že zadavatel je dle § 98 odst. 1 zákona oprávněn rozdělit veřejnou zakázku na části, v případě, že to povaha předmětné veřejné zakázky dovoluje. Smyslem rozdělení veřejné zakázky na části je zejména rozšíření okruhu potenciálních dodavatelů, potažmo zvýšení počtu podaných nabídek, což ve svém důsledku vede k výběru výhodnější nabídky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 212/2014 – 36 ze dne 3. 9. 2015). Zákonná úprava postupu zadavatele v případě rozdělení veřejných zakázek na části je poté obsažena v ustanovení § 98 odst. 4 zákona, v němž je uvedeno, že je-li veřejná zakázka rozdělena na části, vztahují se ustanovení tohoto zákona týkající se postupů zadavatele v zadávacím řízení či práv a povinností dodavatele na každou jednotlivou část, nevyplyvá-li z tohoto zákona jinak.

Skutečnost, že v případě veřejné zakázky rozdělené na části je nutno v každé jednotlivé části postupovat samostatně, vyplývá např. z rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S621/2013/VZ-680/2014/531/MTo ze dne 13. ledna 2014, v němž Úřad shledal porušení ustanovení § 98 odst. 4 zákona, když zadavatel požadoval složení jistoty ve výši, která neodpovídala danému procentu předpokládané hodnoty každé dílčí části veřejné zakázky, ale předpokládané hodnotě ve vztahu ke všem částem veřejné zakázky souhrnně. Úřad podotýká, že ačkoliv se Úřad v citovaném

rozhodnutí zabýval požadavkem zadavatele na poskytnutí jistoty, nikoliv požadavkem na prokázání technických kvalifikačních předpokladů, provázování postupů zadavatele napříč dílčími částmi veřejné zakázky (tzn. nepostupování v každé dílčí části samostatně) je analogické k nyní projednávanému případu, a tudíž lze závěry týkající se dodržování postupu dle § 98 odst. 4 zákona přiměřeně aplikovat i na nyní projednávanou veřejnou zakázku.

Ve výše citovaném rozhodnutí Úřad konstatoval, že „rozdělením veřejné zakázky na části *de facto* dochází ke štěpení veřejné zakázky na několik samostatných zakázek, které pak sledují samostatný osud. Jelikož v případech veřejných zakázek rozdělených na části nestanoví § 67 zákona žádná specifická pravidla pro stanovení výše jistoty, platí, že i v případě stanovení výše jistoty u veřejných zakázek rozdělených na části se aplikuje pravidlo uvedené v ustanovení § 98 odst. 4 zákona.“. Totožný závěr Úřadu vyplývá také z rozhodnutí č. j. ÚOHS-S82/2014/VZ-5354/2014/MTo ze dne 16. května 2014, jenž se týkalo posouzení obdobného případu stanovení požadavku na poskytnutí jistoty nikoli k předpokládané hodnotě každé dílčí části veřejné zakázky samostatně, ale ve vztahu k předpokládané hodnotě všech částí veřejné zakázky souhrnně.

Jelikož dotčená ustanovení týkající se stanovení technických kvalifikačních předpokladů podle § 56 zákona nestanoví žádná specifická pravidla v případě veřejných zakázek rozdělených na části, nelze dovozovat jinak, než že i v případě stanovení kvalifikačních předpokladů u veřejných zakázek rozdělených na části se aplikuje pravidlo uvedené v ustanovení § 98 odst. 4 zákona, tzn., že ustanovení zákona týkající se postupů zadavatele v zadávacím řízení či práv a povinností dodavatele se vztahují na každou jednotlivou část veřejné zakázky samostatně, neboť rozdělením v podstatě dochází k rozpadu veřejné zakázky na několik samostatných zakázek, které poté sledují samostatný osud.

Nad rámec výše uvedeného Úřad dále poznamenává, že výše uvedený závěr vyplývá rovněž z odborné literatury, která k problematice rozdělení veřejné zakázky na části mj. uvádí, že „(...) byla-li veřejná zakázka rozdělena na jednotlivé části, je třeba považovat tuto část po podání nabídek za zcela samostatnou. To znamená, že tato část bude samostatným předmětem postupu zadavatele, a to zejména ve vztahu k posouzení kvalifikace dodavatelů, otevírání obálek s nabídkami, posouzení a hodnocení nabídek vztahujících se k jednotlivým částem veřejné zakázky (případně může být při splnění zákonných podmínek jednotlivá část samostatně zrušena).“¹.

Z výše uvedeného vyplývá, že ke každé části veřejné zakázky je fakticky nutné přistupovat, jako by byla samostatnou veřejnou zakázkou, a to i v oblasti stanovení požadavků zadavatele na kvalifikaci a následného posuzování splnění technických kvalifikačních předpokladů dodavatele dle § 56 zákona. Na tomto místě považuje Úřad za vhodné opětovně konstatovat, že zadavatel rozdělil veřejnou zakázku na šest dílčích částí, přičemž umožnil dodavatelům podávat nabídky na jednu či více částí veřejné zakázky. Ve vztahu k požadovanému osvědčení o významných službách dle § 56 zákona zadavatel uvedl, že toto osvědčení může uchazeč použít pro více částí veřejné zakázky, zároveň však zadavatel použití osvědčení pro více částí veřejné zakázky fakticky omezil pravidlem, že každý kilometr uvedený v osvědčení může být použit pouze jedenkrát.

S ohledem na skutečnost, že zadavatel v uvedeném znění bodu 7. 1. 1 svazku 2 zadávací dokumentace sice na jednu strany umožnil dodavatelům použít tytéž reference uvedené v osvědčení o významných službách pro více částí veřejné zakázky, avšak na druhou stranu stanovil, že každý kilometr uvedený v požadovaném osvědčení může být použit pouze jedenkrát, čímž dodavatelům znemožnil použití daného osvědčení pro více částí veřejné zakázky současně, a tudíž v rozporu s postupem dle § 98 odst. 4 zákona vzájemně provázal prokázání technických kvalifikačních předpokladů předložením seznamu významných služeb dle § 56 odst. 2 písm. a) zákona mezi jednotlivými dílčími částmi veřejné zakázky, přestože dle

citovaného ustanovení § 98 odst. 4 zákona je zadavatel povinen v každé dílčí části veřejné zakázky postupovat samostatně, kdy jak vyplývá z výše uvedeného, samostatnost postupu zadavatele je nutno vztáhnout také k posouzení kvalifikace dodavatelů, ztotožnil se Úřad s tvrzením navrhovatele, že zadavatel nepostupoval při stanovení technických kvalifikačních předpokladů v souladu se zákonem, přičemž uvedený postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, k čemuž Úřad dále uvádí následující.

...

Z výše uvedeného je zřejmé, že smysl rozdělení veřejné zakázky na části, tj. rozšíření okruhu potenciálních dodavatelů, potažmo zvýšení počtu podaných nabídek, což by ve svém důsledku mělo vést k výběru výhodnější nabídky, se tak vzájemným provazováním kvalifikačních požadavků na jednotlivé dílčí části veřejné zakázky, tzn. znemožněním použití daného osvědčení pro více částí veřejné zakázky současně, vytrácí, když zadavatel na jednu stranu tvrdí, že „*stanovil podmínky kvalifikace pro každou část veřejné zakázky samostatně*“, avšak zároveň, že „*stanovil podmínky kvalifikace i pro případ, kdy dodavatel podá nabídku na více částí veřejné zakázky.*“. **V daném případě tak v rozporu s ustanovením § 98 odst. 4 zákona, jakožto se smyslem rozdělení veřejné zakázky na části, nedošlo k faktickému štěpení veřejné zakázky na několik samostatných zakázek, které sledují samostatný osud. Naopak je zřejmé, že zadavatel k nastavení technických kvalifikačních předpokladů přistoupil jako by se jednalo o pouze jednu samostatnou zakázku.**

Úřad považuje na tomto místě za vhodné opětovně konstatovat, že zadavatel je oprávněn nastavit kvalifikační předpoklady dodavatelů tak, aby jejich prostřednictvím s ohledem na předmět plnění veřejné zakázky zajistil, že se soutěže o přidělení veřejné zakázky zúčastní pouze ti dodavatelé, kteří jsou ve skutečnosti schopni po stránce technické a materiální tuto zakázku po jejím přidělení též plnit, nicméně s ohledem na naplnění jednotlivých zásad veřejných zakázek dle § 6 odst. 1 zákona, jakožto všech relevantních ustanovení zákona, musí toto nastavení vycházet z objektivního zdůvodnění zadavatele. V této souvislosti Úřad v souladu s konstantní rozhodovací praxí jak Úřadu, tak správních soudů, doplňuje, že čím podrobnější a přísnější požadavky zadavatel zvolí, tím vyšší nároky budou kladeny na jejich odůvodnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 44/2013 – 39 ze dne 7. 11. 2013).

...